

КАКВО СТАНА С ПРОПОВЕДИТЕ ЗА ПОКАЯНИЕ?

Дейвид Уилкерсън
15 Януари 2007

В Ню Йорк Сити можете да посетите църква след църква - от величествени катедрали до малки събрания, но рядко ще чуete слово на покаяние. Същото е вярно и за много евангелски църкви в Америка и по целия свят. В продължение на месеци можете да посетите събрание след събрание, но никога няма да чуete да се споменава нещо за покаянието.

Разбира се, днес има църкви, които не правят компромис с тази важна библейска доктрина. Но огромен брой събрания са решили, че покаянието е твърде обидно послание за тях. Възщност за цели деноминации то не е важно.

В такива църкви можете да чуete всичко за Божията любов, Неговите благословения, Неговите наставления за справяне с житейските проблеми, но нито дума за божествената скръб по греха. Можете да чуete послания за това как да обичаме другите и да бъдем добри, мили хора. Всичко това наистина е библейско. Но вие няма да чуete послание на покаяние като това, което Петър проповядваше на Петдесетница. Неговата проповед доведе хиляди до свобода в Христос.

Много пастири днес биха се ужасили от това, което Петър проповядва в онзи ден. Деяния 2-ра глава ни дава контекста на силното послание на апостола: „Като чуа това, те, ужилени в сърцата си, рекоха на Петра и на другите апостоли: ‘Какво да сторим, братя?’” (Деяния 2:37).

Както показва този стих, трябва да има знание за греха, преди да има истинско покаяние. Това е целта на закона: да събуди чувство за грях. И сърцата на тези хора в Ерусалим бяха раздвижени, когато чуа Божието Слово, и те признаха греха си.

Петър отговори на техните отчаяни викове, като ги напътства: „Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух” (2:38, курсивът е мой). Какво означава човек да се покае?

Резултатите от истинското покаяние са скръб, разкаяние и съжаление за греха.

Да се покаеш е да изпиташ такова разкаяние, което променя начина ти на живот. Просто казано, покаянието е да се обърнеш от един грях и да тръгнеш в обратната посока.

Покаянието не е нещо заслужено. Само жертвата на Христовата кръв може да прощава. Но покаянието е единственият начин да се познае истинското изцеление и радост. Няма друг начин да се влезе в мира и покоя на Христос, освен през вратите на покаянието. Павел написа на коринтяните за плодовете, които са следствие от покаянието:

„Защото скръбта по Бога докарва спасително покаяние, което не причинява разкаяние; но светската скръб докарва смърт. Защото, ето, това гдето се наскърбихте по Бога, какво усърдие породи във вас, какво себечистване, какво негодувание, какъв страх, какво ожидане, каква ревност, какво мъздовъздаване!“ (2 Коринтяни 7:10-11).

Нека ви дам предисторията на посланието на Павел до коринтяните. Той беше изложил наяве греха на кръвосмешение в тяхното събрание, но никой не се зае с него. И тъй като този ужасен грях беше пренебрегнат, хората нямаха угризения на съвестта.

И така, Павел написа на църквата даже още по-силно послание. Сега, когато хората слушаха прочитането на писмото в събранието, те бяха ужилени в сърцата си. И се покаяха, изпълнени с Божествена скръб за това, че не са се изправили пред надмогналият ги грях. Това покаяние донесе огромна радост.

Сега Павел ги насърчи, казвайки: „Вижте какво направи за вас Божествената скръб? Тя ви направи внимателни. Тя предизвика възмущение срещу собствения ви грях.“ Покаянието е единственият начин изцелението и силата да дойдат при тези, които са в плен на греха.

Покаянието и вярата в изкупителната кръв на Христос произведоха пълно опрощаване на греха, а това означава помилване, прошка и свобода от властта на греха. Според Павел, не може да има обръщане, свобода, чудо на новородението без покаяние: „Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа“ (Деян. 3:19).

Така Павел проповядвал на атиняните: „Бог ... сега заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (17:30). И Исус ни казва, че Той дойде за тази цел, „да призова ... грешниците (на покаяние)“ (Марк 2:17). Вероятно Лука го казва най-ясно от всички: „Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите в третия ден, и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се започне от Ерусалим“ (Лука 24: 46-47).

Покаянието е посланието, което ни беше заповядано да занесем, когато започнахме църква в Ню Йорк преди двадесет години.

В първите дни на Таймс Скуеър Чърч, Святият Дух възложи на нашия пастирски екип да проповядва покаяние. Той запали сърцата ни с истината, че където изобилства греха, Божията благодат изобилства много повече.

Ние трябваше да ‘посадим’ нашата църква в сърцето на Бродуей, в близост до 42-ра улица със стриптийз клубовете, ХХХ театри, магазини за порнография, наркопласьори, проститутки и войнствени хомосексуалисти. И така, ние започнахме да провеждаме служби в театър Недерландер на 41-ва улица. По онова време този блок се наричаше „Улицата на наркоманите”, защото пристрастените вдишваха и се дупчеха с наркотик точно пред театъра. Това беше картината на ада на земята.

Духът ни предупреди, че понеже навлизахме в територията на Сатана, ние трябваше да заемем позиция срещу властта на греха. Накратко, ние бяхме във военна зона, за да си върнем тези, които бяха пленени от дявола. Затова трябваше да се подготвим за идването на неговите сили срещу нас, и тях очаквахме да се появят с всички оръжия на ада.

Предварително знаехме, нямаше да можем да си върнем обратно тези пленници като толерираме греха им. За да ги доведем до реалността на Христовата милост, ние трябваше да се изправим срещу техния грях, за да бъдат те осъдени и готови да го изоставят. Това беше единственият начин за водене на война в тази интензивна духовна бойна обстановка.

И така, ние проповядвахме покаяние. Казахме на всеки, който посети църквата ни, че не може да счита Исус за негов Господ, освен ако животът му не е бил променен. Това послание беше проповядвано на всички, които присъстваха на нашите служби, независимо от социалния им статус: бродуейски актьори или наркодилъри, изпълнителни директори от Уолстрийт или травестити. Никой не можеше да каже, че обича Исус, ако животът му не носеше плода на покаяние.

След като конфронтирахме греха чрез проповядване на покаяние, започна да се появява невероятна радост. Хората бяха освободени от греха си и изоставяха старите си навици и плътски начин на живот. Мъже и жени от офисите на изпълнителните директори до тези от „Улицата на наркоманите”, се променяха чрез очистването на кръвта на Христос и силата на Неговия Дух пречупи всяко робство.

Двадесет години по-късно, същата тази радост продължава в Таймс Скуеър Чърч. И ние все още проповядваме посланието на първата църква в Йерусалим на Петдесетница: покаяние и опрощение на греховете.

Евангелието „Почувствай се добре” напълно греши относно Божията любов.

Мнозина днес се стичат на събранията, където пастирът „Почувствай се добре” им казва: „Всичко, което трябва да направите, е да вярвате, и ще бъдете новородени.” Тази доктрина е построена на един откъс в Деяния 16-та глава, където един спасен тъмничар попита апостолите какво трябва да направи, за да се спаси. Отговорът на Павел беше: „Повярвай в Господа, Исуса Христа, и ще се спасиш, ти и домът ти” (Деяния 16:31).

Служителите, които наблягат на тази доктрина, забравят, че когато тъмничарят попита апостолите, той беше толкова изобличен, че „разтреперан падна пред Павла и Сила” (16:29). Този човек беше толкова смутен, че дори си помисли за самоубийство. Той имаше усещане за своя грях, и благоговението му към Бога го доведе до покаяние.

Истината е, че човешкото състрадание, само по себе си, не може да обърне човешката душа към Бога. То стига само по плътта, неспособно е да се докосне до най-дълбоките места на душата. Това е важната истина, която ние научихме в онези ранни дни на Таймс Скуеър Чърч. И това е истината, която е в самата сърцевина на Евангелието. Тя казва, че библийското порицание за греха - предупредителното послание към грешника да тича към кръста или ще погине - е най-великото любовно послание, изговорено някога на човека.

Днес, под името на църквата ни върху залата, посланието гласи: „Църквата, която любовта изгражда.” За нас, това не е някаква сантиментална идея. Напротив, това е послание, което ясно заявява: „Ние сме тук, за да се бием за вас против целия ад! Ние ще ви дадем незавоалираната истината, ако искате да имате нов живот!”

Служителите, които някога са избягвали посланието на покаянието, биват подбуждани да го проповядват отново.

Пастир на мега-църква наскоро беше изобличен за своите леки, повърхностни послания. В продължение на седмици той се бореше, мислейки си: „Аз не съм истински пастир. Аз не съм като хората това, от което те се нуждаят, за да растат и да узреят в Христа.”

И така, той промени своето проповядване, за да включи покаянието. По това време събранието му наброяваше няколко хиляди души. Тогава, след като започнал да проповядва покаяние, той се озовал с по-малко от двеста души. Но той е удовлетворен и благословен, защото сега вижда своите хора да растат в Христос.

Аз се чудя: Дали заради това толкова много пастири никога не проповядват покаяние? Дали се страхуват да загубят хората си? Дали се опасяват, че няма бъдат в състояние да плащат ипотеките си? Дали мислят за нуждата от хора, които да дават повече за растящите разходи на църквата? Убеден съм, че тези неща се комбинират, за да убедят добрите хора да проповядват слабо послание.

Понякога съм се чудел какво би станало, ако хора от църквите „Почувствай се добре“ чуют посланието на покаяние от своя проповедник. Представям си множества, които се редят да чуют неговата последна проповед. А зад кулисите този човек е в хватката на Светия Дух, Който много убедително му говори: „Господният ден приближава. Написаното е на стената, и Бог скоро ще съди народите. Всичко ще бъде разклатено, и сърцата на хората ще се свият от страх.“

„Когато излезеш на платформата тази вечер, не утешавай хората в греховете им. Много от тях са болни в душите си и слепи, като заблудени овце. Те са в смут, с болезнени семейни проблеми, зависимости, робства, с които ги измъчва врагът.“

„Ако не ги предупредите, кръвта им ще бъде на ръцете ви. Пророк Езекиил предупреди, че ако не засвирилите с тръбата, за да предупредите беззаконника, той ще умре в беззаконието си и Господ ще изиска кръвта му от ръката ви.“

„Вървете сега, и предупредете хората да се покаят и да изоставят злите си пътища. Никога повече не заглушавайте Моето изобличение, защото то води към живот. След това ги утешете и насърчете.“

Ако този проповедник се покореше, той незабавно щеше да стане свидетел на две неща: на масово движение на хората към изходите на църквата, и една малка част от хората, останали да седят на местата си в изумление. След няколко минути, проповедникът ще види сълзи да се стичат и ще чуе мек плач. Накрая, един глас ще се издигне измежду тези, които са останали, казвайки: „Какво да правим сега?“

Това вече започва да се случва. Един голям проповедник на просперитета в Европа наскоро застана пред огромна тълпа и каза: „Дошло е време да изповядаме греховете си, да плачем и да оправим взаимоотношението си с Господа.“ Един мой приятел проповедник беше там и съобщи, че събитието било много силно. Моята молитва е същото това да се случи в нашите църкви, тук в Америка, и по целия свят.

Трябва да призная, че понякога слизам от амвона с голяма болка за тежкото послание, което трябваше да проповядвам. В такива моменти аз често си задам въпроса: „Господи, това изглежда толкова трудно. Правилно ли Те чух? Ако сгреших в проповядването си, моля Те да ми покажеш.“ Веднъж, когато бях в дълбока агония за едно послание, получих телефонно обаждане от едно от моите деца, което ми каза: „Татко, благодаря ти за проповядването послание. Господ ясно ми проговори чрез него. Това ме доведе до криза с Него, пред която беше необходимо да се изправа.“

Много хора, които са се покаjali, и доверили на Христос и са опростени - все още се държат и не искат да пуснат страха и неверието.

Аз съм сигурен, че Бог е огорчен от църкви, които отхвърлят посланието Му на покаяние. Всъщност мое убеждение е, че Светият Дух, няма да обитава в тези църкви.

Но има нещо друго, което вярвам, че наскърбява сърцето на Бог дори повече, отколкото пренебрегването на проповядването на покаяние. И това е, когато тези, които изповядват Христос и са опростени, продължават да живеят в страх и неверие.

Аз говоря за тези, които познават изобличението за греховете им. Те знаят богоугодната скръб за прегрешенията им, и са свидетели на опрощаването на греховете им. Но те все още не са влезли в почивката и радостта, които идват от опрощението чрез покаяние.

Вижте, покаянието води до прошка, а прошката трябва да доведе до почивка и радост. Но тези хора нямат такава почивка. Напротив, те живеят в постоянен страх, че животът им не е угоден на Бога. Продължават да се молят за обновяване на своето спасение, или дори могат да поискат да бъдат кръстени във вода отново и отново. Просто казано, те никога не са дошли до пълно познаване на силата на прошката.

В интерес на истината, те живеят под Стария завет. И са потискани от закон, който ги измъчва, като осъжда съвестта им. Както Исая казва, те са „наскърбени, смутени, безутешни“ (Исая 54:11).

Тежестта на греха - натрапчивите спомени от миналите ни грехове - не трябва да се носят отвъд кръста.

Целият траур за миналите грехове, цялото самоналожено унижение, трябва да се хвърли във фонтана на очистващата кръв на Христос. В крайна сметка, идва време, когато всички, които следваме Исус, трябва да го чуем да казва: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28).

Господ призовава всички, които са изповядали греха си, са се покаjali, и повярвали, но не могат да се радват, защото все още носят тежкото бремене на вината и осъждението - всички тях Той призовава да дойдат при Него и да Му дадат тежкото си бремене, и Той ще им даде радост в сърцето.

Когато правим това, Светият Дух идва, за да застане до нас. Исус нарече Духа „Утешителят“ - име, което означава „един, който идва и застава до някого.“ Накратко, от този момент нататък ние вече не ходим сами, със собствените си усилия, а в сътрудничество със Святия Дух.

Всичко това е така поради Новия Завет, който Бог направи с вярващите от тези последни дни. Според Евреи, този завет влезе в сила в момента, в който Исус издаде последния Си дъх:

„Защото завещанието влиза в сила, само гдето се е случила смърт, понеже никога няма сила, докле е жив завещателят” (Евреи 9:17).

Кой е дарът на наследството, което Исус ни остави чрез Своя завет? Той е следното обещание: „Защото ще покажа милост към неправдите им и греховете им (и беззаконията им) няма да помня вече” (8:12).

Въпреки това на нас ние е дадено нещо повече от прошка чрез този Нови Завет. Бог ни дава по-нататъшно слово на освобождение, заявявайки, че Той „ви усъвършенствува във всяко добро нещо, за да вършите Неговата воля, като действувате във вас това, което е угодно пред Него чрез Исуса Христа, Комуто да бъде слава във вечни векове” (13:21).

Под тежка атака ли сте, умът ви бива ли тормозен?

Много християни, включително и някои пастири, са ми казвали, те са непрекъснато тормозени от стари грехове. Те казват: „Брат Дейв, ако знаеше само това, което правех преди, как съгрешавах против тази светлина, ще разбереш защо съм толкова депресиран. Грехът ми все още е надвиснал над главата ми, и аз се боря с постоянна вина за него. Вярвам, че Господ ми е простил, че кръвта Му е достатъчна да покрие беззаконието ми. Но нямам мира, който идва от това знание.”

Други ми казват: „Вярвам, че аз съм опростен, но умът ми е постоянно бомбардиран с адски мисли. Случва се навсякъде, дори и в църквата, и това ме кара да се чувствам толкова нечист. И ми е трудно да се вярвам, че съм чист пред Бога.”

Тези вярващи забравят, че Сатана също изкуши Исус с ужасни, грозни мисли по време на Неговото изпитване в пустинята. Днес дяволът изпраща своите малки лисици в живота ви, за да си мислите, че сте безнадеждни, че Бог ви се гневи. Те инжектират мисли в ума ви с цел да унищожат вярата ви в силата на Христовата кръв над вас.

Скъпи светии, не можете да слушате тези нашествия в ума ви. Трябва да ги отрежете, да извикате: „Свети Душе, аз знам, че Ти си до мен. Помогни ми!”

Вие трябва да приемете, че всички, които вземат кръста и да се борят с доброто войнстване на вярата, са в постоянна битка. Всички ние ще срещнем лоши мисли - мисли, които идват поради нашето минало, или поради чувство на отхвърляне, или просто защото живеем в нечестиви, плътски времена. И все пак, когато приложим Христовата кръв към тези корени на съмнение, тя достига до всяка клетка на нашето битие, включително и до нашите умове, и напълно ни очиства. И това носи свобода и истинска радост.

Борите ли те с притеснителен грях, с крепост на Сатана?

Решили ли сте, че няма надежда за вас да бъдете свободни? Моля ви, помислете за тези четири неща:

1. Уверете се, че вярвате, че Господ все още ви обича. Вие все още сте под Неговата благодат и милост, и знамето Му над вас е любов.
2. Покайте се, поискайте Господ да произведе скръб по Бога във вас.
3. Приемете Божията любов, и почивайте в Неговото обещание да ви прости.
4. Вярвайте в словото на Новия Му Завет към вас: „Аз ще бъда милостив към вас, и ще прости всичките ви грехове. И ще изработвам във вас това, което Ми е угодно.”

Вие не сте сами във вашата борба. Той ви е изпратил Светия Дух, Който знае как да се справи с врага и да ви освободи от всякакви окови. Той е тихият, нежен глас, който ще ви напътства и ви дава сили във всичките ви битки.

Молете се с мен: „Свети Душе, искам да раста в духовно плодородие. Искам да се отърва от цялото ми лицемерие, и искам да имам нежност, търпение и любов. Знам, че Ти все още ме обичаш, въпреки че тези неща ми липсват. Затова застани до мен и ми помогни! Амин!”

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Whatever Happened to Repentance Preaching?](#) / [Какво стана с проповедите за покаяние?](#)